

Arrest

nr. 274 186 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 februari 2022 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERPMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 februari 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in functie van haar zus H.M., van Spaanse nationaliteit.

1.2. Op 29 juni 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 26 augustus 2021 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in toepassing van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, in functie van haar zus H.M., van Spaanse nationaliteit.

1.4. Op 13 januari 2022 neemt de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 14 januari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel. Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort afgegeven op 11.08.2020 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende zus. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België of Nederland wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.06.2021. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn België verblijvende broer Spaanse zus, zijnde M.H. (...). De eerste aanvraag, ingediend op 22.02.2021, werd op 29.06.2021 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering. Betrokkene diende toch op 26.08.2021 al opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 13.01.2022 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene naliet om binnen de 3 maanden na de aanvraag enig bewijs voor te leggen ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermog te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.”

1.6. Op 14 januari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij eveneens een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer 271 461.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel alsook van de materiële motiveringsplicht en de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat zij zich eveneens beroept op een schending van het fair-play beginsel, artikel 7 van de van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. Na een theoretische toelichting bij de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar eerste middel toe als volgt:

“(…)

In casu is de bestreden beslissing van 14 januari 2022 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

(…)

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig visum/verblijfstitel;
- dat ten aanzien van verzoeker een risico op onderduiken bestaat;
- dat er geen schending is van artikel 3 en/of artikel 8 EVRM;
- dat verwerende partij toepassing maakt van artikel 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet;

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet wet geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Bijkomend moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat verzoekster – rekening houdend met de bepalingen van artikel 10, 11 van de Grondwet – niet op een correcte manier werd bejegend. Verzoekster is van oordeel dat verwerende partij gehandeld heeft in overtreding met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Immers, in artikel 7 van voormelde Richtlijn heeft een vreemdeling de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren en dient daarvoor een minimumtermijn van 7 dagen te krijgen. In de bestreden beslissing van verwerende partij werd GEEN termijn voor VRIJWILLIGE terugkeer aan verzoekster toegekend.

Immers, in de terugkeerrichtlijn werd immers opgenomen dat bij een eerste controle een vreemdeling zonder legaal verblijf is op het Belgisch grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben vrijwillig gevolg te kunnen geven aan een bevel.

In het geval van verzoekster werd verzoeker helemaal geen enkele termijn toegekend om het Belgisch grondgebied te verlaten.

Verzoeker voelt zich op een niet correcte manier bejegend door verwerende partij daar in gelijkaardige gevallen verwerende partij de vreemdeling een termijn verleend om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien is er helemaal geen reden om te spreken van “een risico op onderduiken”, daar uit het administratief dossier verwerende partij steeds op de hoogte is van de adresgegevens/verblijfplaats van verzoeker.

Er is immers een verschil tussen een woonplaats en een verblijfplaats. De wettelijke woonplaats van een persoon, voor de uitoefening van zijn rechten en de vervulling van zijn plichten, is daar waar hij zijn hoofdverblijf (domicilie) gevestigd heeft. Dit gebeurt door een verklaring af te leggen op de gemeente, ten gevolge waarvan men wordt ingeschreven in het bevolkingsregister (Belgen) of het vreemdelingenregister (vreemdelingen).

De woonplaats kenmerkt zich door eenheid (men heeft er maar één) en (een zekere mate van) bestendigheid (maar men kan zo vaak men wil van woonplaats veranderen).

*Een verblijfplaats heeft, in tegenstelling tot een woonplaats, alleen een feitelijk en geen wettelijk karakter: het is de plaats (of het zijn de plaatsen) waar men soms, ev. ook voor langere periodes, aanwezig is, bijvoorbeeld buitenverblijven, studentenkamers... (Lees *Studente met hoofdverblijfplaats in Budget & Recht* nr. 148 januari/februari 2000 p. 47.). Verzoeker heeft een woonplaats, en een vaste verblijfplaats dewelke uit het administratief duidelijk blijkt en waar verwerende partij duidelijk van op de hoogte is (of minstens behoorde te zijn).*

Stellen dat ten aanzien van verzoeker er een risico zou bestaan op onderduiken, is manifest niet juist.

Dit blijkt eveneens uit het administratief dossier.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dat bovendien verwerende partij op geen enkele wijze de toepassing heeft gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

In casu is de bestreden beslissing kennelijk onwettig, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onwettige, onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel. In de beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij in het bezit is van een Marokkaans paspoort afgegeven op 11 augustus 2020 in Antwerpen zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer de verzoekende partij in Schengen, en bij uitbreiding België, is binnen gereisd. De verwerende partij geeft verder weerslag van haar onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt in dit verband dat de verzoekende partij een gezonde en volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van haar in België wonende zus, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat zou zijn. Er wordt in dit verband en betreffende artikel 8 van het EVRM verder ook gewezen op het feit dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt, dat er sprake dient te zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de normale affectieve banden, dat uit niets blijkt dat het bevel de verzoekende partij zou verhinderen met haar in België of Nederland wonende familie te communiceren via de moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko, dat een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt. Daarnaast wordt ook nog geoordeeld dat uit het administratief dossier evenmin blijkt dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden, dat om tot een dergelijke schending te besluiten er in het administratieve dossier ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig dienen te zijn om aan te tonen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Tenslotte motiveert de verwerende partij met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, namelijk daar er een risico op onderduiken bestaat, waarna de verwerende partij toelicht dat

de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden waarbij zij toelicht op welke gronden zij tot deze vaststelling komt alsook dat zij onmiddellijk na de beslissing weigering van verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, daar zij twee keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in België indient met haar in België verblijvende Spaanse zus, dat de eerste aanvraag, ingediend op 22 februari 2021, op 29 juni 2021 werd geweigerd, dat deze betekend werd met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij geen beroep indiene doch op 26 augustus 2021 een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiene met dezelfde referentiepersoon, dat deze aanvraag op 13 januari 2022 afgesloten werd met een bijlage 20 omdat de verzoekende partij naliet om binnen de drie maanden na de aanvraag enig bewijs voor te leggen ten laste te zijn van de referentiepersoon in het herkomstland of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt aldus niet.

2.1.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht, van het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.1.5. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De verzoekende partij betoogt dat zij – rekening houdend met de bepalingen van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet – niet op een correcte manier bejegend werd, dat zij van oordeel is dat de verwerende partij gehandeld heeft in strijd met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn, dat immers voormelde bepaling een vreemdeling de mogelijkheid geeft om vrijwillig terug te keren en daarvoor een minimumtermijn van zeven dagen dient te krijgen, dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Zij wijst erop dat in de Terugkeerrichtlijn werd opgenomen dat bij een eerste controle een vreemdeling zonder legaal verblijf op het Belgische grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel, dat in haar geval geen enkele termijn werd toegekend om het Belgische grondgebied te verlaten, dat zij zich niet op een correcte manier bejegend voelt daar in gelijkaardige gevallen de verwerende partij de vreemdeling een termijn verleent om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel. Bovendien, zo betoogt de verzoekende partij, is er helemaal geen reden om te spreken van een ‘risico op onderduiken’ daar uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij steeds op het hoogste is van haar adresgegevens/verblijfsplaats. Vervolgens geeft de verzoekende partij een uiteenzetting over het verschil tussen woonplaats en verblijfsplaats. Zij meent dat het manifest onjuist is te stellen dat ten aanzien van haar een risico op onderduiken zou bestaan en dat dit eveneens blijkt uit het administratief dossier.

Er blijkt niet welk actueel belang de verzoekende partij heeft bij de aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en haar betoog betreffende de toepassing van voormeld artikel en betreffende artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn alsook haar betoog in het licht van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in ‘gelijkaardige gevallen’.

Het belang dient niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende de dertig dagen na de betekenen van de bestreden beslissing op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden

vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grieven omtrent de motieven betreffende het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Hierop gewezen ter terechtzitting betoogt de verzoekende partij dat het niet is omdat de dertig dagen verstreken zijn dat op rechtvaardige wijze een bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek werd genomen. Door enkel opnieuw voor te houden dat de beslissing tot afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek niet op rechtvaardige wijze werd genomen, toont de verzoekende partij geenszins aan welk belang zij nog zou hebben bij haar grieven.

Waar de verzoekende partij er ter terechtzitting nog op wijst, in het kader van het in vraag gestelde belang bij het middel, dat de beslissing tot afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek gelinkt is aan het inreisverbod, kan de Raad enkel vaststellen dat *in casu* geen belang kan geput worden uit het feit dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod, daar uit de motieven van het inreisverbod van 14 januari 2022 blijkt dat een inreisverbod werd opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, enerzijds omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en anderzijds omdat zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Wat betreft het opleggen van een inreisverbod (van maximum drie jaar) wordt aldus niet enkel verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, doch ook naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet: het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering. Uit artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien de verzoekende partij een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Dit gegeven wordt door de verzoekende partij niet betwist, evenmin als het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De motieven betreffende het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering volstaan op zich reeds om het opleggen van een inreisverbod van maximum drie jaar te staven, zodat dient vastgesteld te worden dat het motief dat haar een inreisverbod wordt opgelegd conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° - het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek - een overtollig motief betreft. Nu een eventuele gegrondheid van de kritiek op de beslissing tot het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek – die besloten ligt in de bestreden beslissing – geen invloed heeft op de wettigheid van het inreisverbod, kan de verzoekende partij ook geen belang bij het betwisten van de motieven betreffende de toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet putten uit het feit dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad er nog op wijst, betreffende de aangevoerde schending van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn, dat enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, en de verzoekende partij voert niet aan dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat zij zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepaling kan beroepen. Bovendien lijkt de verzoekende partij met haar betoog voorbij te gaan aan artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn waarin wordt bepaald *“Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”* In het kader van de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet lijkt de verzoekende partij zich te beperken tot de stelling dat *“in gelijkaardige gevallen verwerende partij de vreemdeling een termijn verleend om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten”*, doch toont zij geenszins aan dat in “gelijkaardige” gevallen, waarbij een risico op onderduiken werd vastgesteld, wel een termijn van vrijwillig vertrek wordt voorzien.

Eveneens geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het risico op onderduiken afgeleid wordt (i) uit het feit dat de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden en (ii) zij onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. De Raad wijst erop dat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet een lijst van objectieve criteria bevat voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen

of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*). *In casu* blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van twee objectieve criteria zoals die zijn voorzien in artikel 1, §2, 4° en 6° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist niet dat er conform artikel 1, §2, 4° en 6° van de Vreemdelingenwet een risico op onderduiken bestaat wanneer de vreemdeling “(...) *duidelijk (heeft) gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden;*” en wanneer de vreemdeling “(...) *onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag (heeft) ingediend*”. Door louter te stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij steeds op het hoogste is van haar adresgegevens/verblijfsplaats toont de verzoekende partij niet aan dat op grond van deze vaststellingen niet kon vastgesteld worden dat er een risico op onderduiken bestaat. In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, §2, 4° en 6° van de Vreemdelingenwet waaruit volgt dat de omstandigheden dat de vreemdeling “(...) *duidelijk (heeft) gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden;*” en dat de vreemdeling “(...) *onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag (heeft) ingediend*” kunnen worden gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen, blijkt verder niet dat het enkele gegeven dat *in casu* wordt vastgesteld dat hiervan sprake is, maakt dat er sprake is van een kennelijk onredelijk beslissing. Het betoog dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij steeds op het hoogste is van haar adresgegevens/verblijfsplaats, doet hier *in casu* ook niet anders over oordelen. De verzoekende partij toont niet aan dat het feit dat zij een vast of gekend verblijfsadres heeft anders doet oordelen over het risico op onderduiken vastgesteld op grond van objectieve criteria. De Raad benadrukt hierbij nog dat de verwerende partij niet moet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal onderduiken, maar enkel het onderduikrisico moet inschatten. Enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling wordt niet aangetoond. Het betoog over het verschil tussen woonplaats en verblijfsplaats doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat er *in casu* een risico op onderduiken bestaat en aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij op geen enkele wijze toepassing heeft gemaakt van deze bepaling, dat de *modus operandi* van de verwerende partij in strijd is met het EVRM, dat de verwerende partij met de grove borstel over haar dossier is heengestapt en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt, dat de *modus operandi* kennelijk onzorgvuldig en onredelijk is.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins kan gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij op geen enkele wijze toepassing heeft gemaakt van deze bepaling, dat de *modus operandi* van de verwerende partij in strijd is met het EVRM, dat de verwerende partij met de grove borstel over haar dossier is heengestapt, nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd omtrent de elementen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM en dit als volgt:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende zus. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden

aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België of Nederland wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De verzoekende partij brengt geen concrete elementen met betrekking tot haar gezins- en familieleden, haar gezondheidstoestand of het hoger belang van haar kinderen bij waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Zij stelt dat de verwerende partij met de grove borstel over haar dossier is heengestapt, doch toont niet aan dat met bepaalde elementen niet of niet afdoende rekening werd gehouden. Zij verduidelijkt voorts niet op welke wijze de *modus operandi* van de verwerende partij in strijd is met het EVRM, noch waarom deze kennelijk onzorgvuldig en onredelijk is.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of met het EVRM heeft gehandeld, noch dat de verwerende partij onzorgvuldigheid, onredelijkheid of onevenredig tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het “EVRM” wordt niet aangetoond.

2.1.7. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

In zoverre de verzoekende partij het beginsel van de fair play geschonden acht, wijst de Raad er nog op dat dit inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit. Zij moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. De verzoekende partij maakt, mede gelet op voorgaande vaststellingen, in haar verzoekschrift niet aannemelijk dat dit niet het geval is.

2.1.8. Het eerste middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het EVRM in samenlezing met het hoorrecht.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat bovendien verzoeker een Spaanse verblijfsgerechtigde zus heeft waarmee hij een duurzame familierelatie heeft en waarvan hij financieel afhankelijk is;

Dit betekent concreet dat verzoeker nog steeds zijn verblijfstoestand kan regulariseren en conform artikel 47/1 / 47/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een aanvraag gezinshereniging kan doen.

Dat verzoeker een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met zijn Spaanse verblijfsgerechtigde zus. Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden.

Verzoeker maakt daarmee minstens aannemelijk dat hij in het land van herkomst financieel afhankelijk van de EU. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoeker zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoeker door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en haar verblijfsgerechtigde Spaanse zus.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan dat hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoeker en zijn Spaanse zus. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)).*

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

(...)

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een inreisverbod (bijlage 13)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoeker is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoeker werd niet verder ondervraagd noch gehoord over zijn persoonlijke en familiale situatie.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;”

2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het vermeende gezins- en privéleven van de verzoekende partij en dit heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM en dit als volgt:

“Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende zus. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België of Nederland wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”

2.2.3. De verzoekende partij meent echter dat de bestreden beslissing niet in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin, dat deze beslissing onrechtmatig is wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen en wanneer het voordeel dat de overheid uit de beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat zij erdoor ondergaat. Zij stelt dat zij bovendien een Spaanse verblijfsgerrechtigde zus heeft waarmee zij een duurzame familierelatie heeft en van wie zij financieel afhankelijk is, dat dit betekent dat zij nog steeds haar verblijfstoestand kan regulariseren en conform de artikelen 47/1, 47/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een aanvraag gezinshereniging kan doen. Zij meent dat zij een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar Spaanse verblijfsgerrechtigde zus, dat met al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden, dat zij daarmee minstens aannemelijk maakt dat zij in het herkomstland financieel afhankelijk is van de EU-burger, dat eveneens blijkt dat zowel de EU-burger als zij zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel, een huishouden, vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat ondanks deze elementen de verwerende partij niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen. Zij meent dan ook dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM daar haar gezinsleven schromelijk met de voeten wordt getreden door de verwerende partij. Zij meent dat zij met de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden minstens aannemelijk maakt dat een disproportionele beslissing werd genomen en dat het voordeel van de verwerende partij buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat zij en haar zus ondervinden, dat de verwerende partij geen ernstige afweging heeft gemaakt van haar persoonlijke belangen, dat zij immers aantoonde dat zij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien, zo stelt de verzoekende partij, is er

sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen haar en haar zus, dat het nagenoeg onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor haar om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in het herkomstland een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden. Zij meent dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing in strijd met de bepalingen en geest van artikel 8 van het EVRM.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet, dat het een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad herinnert eraan dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een privé- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, dient het bestaan van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven dan ook te worden vastgesteld.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit is ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Het EHRM oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar zus te worden aangetoond.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening wordt gehouden met de aanwezigheid van de zus van de verzoekende partij in België. Hierbij wordt gewezen op voormelde rechtspraak betreffende de meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie om te kunnen besluiten tot een beschermingswaardig gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM en wordt er voorts aangestipt dat de verzoekende partij een gezonde en volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van haar in België wonende zus, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Eveneens wordt erop gewezen dat uit niets blijkt dat het bevel de verzoekende partij zou verhinderen met haar in België of in Nederland wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij met haar loutere beweringen geenszins aantoonbaar afhankelijk te zijn van haar zus. Betreffende de samenwoning, wijst de Raad er nog op dat uit een loutere samenwoning geenszins blijkt dat er sprake is van een afhankelijkheid.

Dit blijkt overigens ook uit twee voorafgaande beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20) van 29 juni 2021 en 13 januari 2022.

In de eerste bijlage 20 sprak de verwerende partij zich uit over de aanvraag tot gezinshereniging van de verzoekende partij met haar zus in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft betrekking op familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger, *in casu* de Spaanse zus van de verzoekende partij.

De verwerende partij heeft in het kader van deze aanvraag geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar zus. Verder heeft de verwerende partij geoordeeld dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonbaar dat zij onvermogen was in haar land van herkomst voor haar komst naar België en dat niet voldoende wordt aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was

van haar zus. De verwerende partij besloot ook dat het gegeven dat de verzoekende partij gedomicilieerd is op het adres van haar zus, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was of is van de referentiepersoon. Zij wees erop dat de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve manier moet worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

De stad Antwerpen is op 13 januari 2022 in het kader van een tweede aanvraag overgegaan tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten omdat de verzoekende partij naliet om binnen de drie maanden na de aanvraag enig bewijs voor te leggen ten laste te zijn van de referentiepersoon in het herkomstland of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin.

De verzoekende partij volhardt dat zij afhankelijk is van haar zus. Zij voert aan dat zij een duurzame familierelatie heeft met haar zus, dat zij financieel afhankelijk is van haar, dat zij in het land van herkomst financieel ten laste was van haar zus en dat zij in België op hetzelfde adres woonachtig is als haar zus en dus een gezinscel (huishouden) vormen.

Waar dit betoog in wezen gericht is tegen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 29 juni 2021 en 13 januari 2022, merkt de Raad op dat deze beslissingen heden niet het voorwerp vormen van onderhavige vordering. De verzoekende partij heeft ook nagelaten een beroep in te stellen tegen voormelde beslissingen.

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat zij haar verblijfstoestand nog kan regulariseren op grond van artikelen 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, volstaat het aan te stippen dat de verzoekende partij reeds twee verblijfsaanvragen indiende op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en dat deze werden geweigerd.

Bovendien betwist de verzoekende partij niet dat zij een gezonde en volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van haar zus, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij bij terugkeer naar Marokko niet zelfstandig zou kunnen functioneren zonder haar zus in het bijzonder (zie in deze zin EHRM 18 november 2014, nr. 5049/12, *Senchishak v. Finland*, par. 57). Een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie wordt niet aangetoond.

Het betoog dat het “*nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk*” is om in haar land van herkomst een familieleven te leiden, is niets meer dan een loutere bewering die niet wordt geconcretiseerd of enigszins gestaafd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze haar hechte familiebanden met haar Spaanse zus of andere familieleden niet van op afstand daadwerkelijk kan invullen, bijvoorbeeld door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen (*cf.* EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, *Shala/Zwitserland*, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 59), zoals overigens ook terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing. Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat haar gezinsleven door de verwerende partij schromelijk met de voeten wordt getreden.

Waar de verzoekende partij nog voorhoudt dat het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins verder toelicht, laat staan staft. Bovendien wordt in de bestreden beslissing, omtrent haar familiale- en privéleven belangen, het weze herhaald, er op gewezen dat de verzoekende partij een gezonde en volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van haar zus, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De verzoekende partij toont door het louter vaag wijzen op haar sociale, familiale en economische belangen in België geenszins aan dat voormelde overwegingen foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zouden zijn.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij geen ernstige afweging heeft gemaakt van haar persoonlijke belangen.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet verduidelijkt – en de Raad niet inziet – welke in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkeheden, zouden aantonen dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen.

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat er sprake is van een disproportionele en kennelijke onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het hoorrecht, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij twee verblijfsaanvragen indiende waar ze ruim de mogelijkheid had om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht in het licht van een voorgehouden gezinsleven met zus op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

De Raad merkt voorts op dat het recht om gehoord te worden integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38-40)

In casu beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting en laat zij na aan te geven welke specifieke omstandigheden zij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Zij betoogt op algemene wijze dat zij diende uitgenodigd te worden om bijkomende stukken betreffende bijvoorbeeld tewerkstelling, opleiding, gezondheid en familielevens binnen te brengen, dat zij niet werd ondervraagd noch gehoord over haar persoonlijke en familiale situatie, maar duidt op geen enkele wijze welke concrete elementen zij inzake enige tewerkstelling, opleiding, gezondheid en familielevens of welke andere concrete persoonlijke elementen, die zij nog niet eerder had bijgebracht, nog had kunnen bijbrengen. Zij maakt aldus geenszins aannemelijk dat zij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken die de besluitvorming inzake de bestreden beslissing enigszins had kunnen beïnvloeden.

In deze omstandigheden kan de aangevoerde schending van het hoorrecht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht blijkt niet.

2.2.6. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr; C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER